

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10 - 12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικά σαλόνια Β'. — Ἐπιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς
κατὰ τῆς ζηλοτυπίας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἀπὸ τὸ τα-
ξεῖδι μου, ἢ Βενετία Δ'. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν τυρλῶν καὶ κωφ-
λῶν. — Marie Heurtin (κατὰ μετάφρασιν Δος Εἰρήνης Νι-
κολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Γυναικεῖα
κίνησις. — Συναγῆ. — Ἐπιφυλλίς: Ὁ νέος Ραββί (ὑπὸ Δος Μαρίας
Πινέλη).

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΑΛΟΝΙΑ Β'.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ὅπου ἡ ἐκλογικὴ κίνησις ἔχει φθά-
σει εἰς μεγίστην ζωηρότητα, ὅπου τὰ στόματα τῶν ὑπο-
ψηφίων ρητορεύουν παντοῦ, ὅπου οἱ φίλοι τοὺς περιστοιχι-
ζοῦν καὶ οἱ ἐχθροὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε θυσίαν νὰ τοὺς ἐ-
ξοντώσουν, τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν καὶ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τέ-
λους ἠλεκτρίζονται, συγκινοῦνται, καὶ λαμβάνουν μέρος ἐ-
νεργότερον εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην.

Αἱ αἰθουσαι ἐν τούτοις μένουσιν καὶ πάλιν κλεισταί, τὰ
ἐπιπλα καλῶς προφυλαγμένα καὶ τὰ διάφορα ζαχαροπλα-
στεῖα μεθ' ὅλην τὴν ἀποκρηάτικην κίνησιν ἀργοῦν σχεδόν.
Τὰ κέικα καὶ τὸ τσάι ἀντικαθιστᾷ τὸ ρετσίνατο καὶ τὰ οἶ-
νοπωλεῖα εἶναι τὰ ζωηρότερα κέντρα τῆς πολιτικῆς κινή-
σεως. Αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων ἀδειάζουσιν ἐπὶ τέλους
καθ' ὀλοκληρίαν τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ των καθὼς καὶ
ἓνα δύο ἀπὸ τὰ προχειρότερα δωμάτια, ἐνοικιάζουσιν πρό-
στιυχα καθίσματα, ἐνδύονται μὲ ὅ,τι ἔχουσιν πλέον μεταχει-
ρισμένον καὶ παλαιόν, κρεμοῦν εἰς τοὺς τοίχους λιθογραφη-
μένους εἰκόνας τῶν συζύγων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνδυα-
σμένων, ἔχουσιν ἐπάνω εἰς ἓνα μεγάλο τραπέζι τῆς μέσης
τοὺς δημοτικὺς καταλόγους καὶ δύο τρία δοχεῖα μὲ κ-

πνόν καὶ ἐκεῖ δέχονται.
Ἡ ἐξώθυρα εἶναι διάπλατα ἀνοικτὴ, καὶ δύο τρεῖς λοῦ-
στροι πωλοῦντες εἰκόνας καὶ σύμβολα τριγυρίζουσιν παρὰ τὴν
εἴσοδον. Αὐτὸ εἶναι κατὰ τὰ ἐννέα δεκάτα τὸ πολιτικὸν
σαλόνι τῆς νεωτέρας Ἑλληνίδος, ἡ ὅποια ἔχει πολλὴν ἐ-
πιτυχίαν, ἐὰν ἐνθυμηθῆται τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκεπτομένων
ἐκλογέων, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παι-
διῶν των. Τί κάνεις Γεώργιο; τί νέα Δημήτρι; Πῶς εἶναι
τὰ παιδιὰ, κύρ Νικόλα; Ἡ κόρη σου ἢ Μαργιούλα εἶναι
ὠραία κύρ Γιάννη, ἰδοὺ ποῦ περιστρέφεται περίπου ἡ πο-
λιτικὴ συνομιλία τῆς κυρίας ὑποψηφίου. Καὶ ὅσον ἡ ἡμέρα
τῆς κρίσεως πλησιάζει, οἱ διάφοροι κύρ Γιάννηδες ἔρχονται
πολλοὶ μαζῆ, περιφέρονται ἐντὸς τῶν δωματίων καὶ τῶν
διαδρόμων μὲ τὰ καπέλλα εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ τσιγά-
ρο εἰς τὸ στόμα, ὁμιλοῦν, συζητοῦν, ἀπαριθμεῖ ὁ καθένας
ἐξ αὐτῶν τὰς ψήφους, ἄς διαθέτει, ὑπενθυμίζουσιν τὸν νεκρὸν
θεῖον ἢ ἀδελφόν, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα, ἐξα-
κολουθοῦν νὰ ἔχουσιν καὶ μετὰ θάνατον ψῆφον καὶ ἡ κυρία
σημειώνει ὅλα αὐτὰ, παρακολουθεῖ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἰ-
δέας των, χωρὶς καμμία, μὰ καμμία ἀπόστασις νὰ τοὺς
χωρίζῃ πλέον εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως τῶν πολιτικῶν
καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων.

Εἰς μερικὰς ἐπαρχίας καὶ μικροὺς δήμους αἱ κυρίαί των
ὑποψηφίων φθάνουσιν καὶ μέχρι καπηλείου ἀκόμη, ἐὰν πρό-
κειται νὰ προσηλυτισθῆ ἐκεῖ κάποιος κομματάρχης δυσ-
ρεστημένος. Σύρουν τὸν χορὸν εἰς τὸ ἄλωνι, ἐὰν ὑπάρχῃ κα-
νὲν πανηγύρι τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν καὶ ἀναλαμβάνουσιν
μὲ τὴν μεγαλειτέραν τοῦ κόσμου εὐκολίαν ὑποσχέσεις, τὰς
ὁποίας, ἐὰν ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι ἐπραγματοποιοῦν, δὲν θὰ ἤρ-
κει ὄχι ἡ ἰδία των περιουσία, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος ἡ Ἑλ-
λάς νὰ τωληθῆ.

Αυτή είναι περίπου ή εικών των πολιτικών σαλονιών και των πολιτευομένων κυριών με εξαίρεσεις πολύ, πολύ λίγες. Υποθέτω ότι τα σαλόνια αυτά δεν έχουν τίποτε κοινόν ούτε με τα γνωστά πολιτικά σαλόνια, τα όποια διηύθυναν και εξωγονοῦσαν αἱ κ. κ. Roland και Noecker και Στάελ και Lambert της Γαλλίας, ούτε με τα πολιτικά σαλόνια τὰ ἰδικὰ μας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνος, εἰς τὰ όποια ἐπρωτοστατοῦσαν γυναῖκες, ὡς ἡ Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου τοῦ Ναυπλίου, αἱ ἀδελφαὶ Ζαΐμη, αἱ ἀδελφαὶ Λοιδωρίκη καὶ ἄλλαι πολλαὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γυναικὲς καὶ μητέρες καὶ ἀδελφαὶ πολιτευομένων. Ὅλοι αὐταὶ αἱ Ἑλληνίδες τῶν παλαιῶν καλῶν χρόνων, ἐτήρουν πρωτίστως τὴν πατροπαράδοτον ἀρχοντιῶν τῶν οἰκογενειακῶν των παραδόσεων, καὶ ἐπέβαλαν τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν θαυμασμὸν εἰς τὸν μικρὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐθεοποιεῖ.

Τὰ σπίτικα των ἦσαν ἀνοικτὰ κατὰ τρόπον πολὺ διαφορετικὸν τοῦ σημερινοῦ, ἀνοικτὰ διὰ τὸ φαγοπότι τοῦ λαοῦ, ἀνοικτὰ δι' ἐλεημοσύνας, αἱ ὁποῖαι ἐδίδοντο εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ διὰ νοθεσίας καὶ συμβουλὰς φιλικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐδίδοντο εἰς τοὺς νοικοκύριδες. Τὰ σαλόνια, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν τότε ἀπὸ παρτέτο, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ βελουδίνα ἐπιπλα, τὰ σαλόνια συνεχέντρωναν τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ τόπου, εἰς τοὺς ὁποῖους αἱ γυναῖκες ὠμίλου καὶ διηγοῦντο τὴν ἱστορίαν τῶν πατέρων των, τὴν δρᾶσίν των εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀνέπτυσσαν πολιτικὰ προγράμματα εἰς τὰ ὁποῖα πρωτοστατοῦσα καὶ διέπουσα ἦτο ἡ Μεγάλη Ἰδέα, ἡ ἰδέα μιᾶς μεγάλης Ἑλλάδος, ἀνταξίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ παρελθόντος.

Ἡ νεολαία τῶν χρόνων ἐκείνων ἦτο ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικὴ, ἦτο πρόθυμος εἰς κάθε θυσίαν, εἶχεν ὄνειρα καὶ ἐλπίδας καὶ ἰδανικά, διότι γυναῖκες τοιαύτης περιωπῆς τὴν ἐνέπνεαν καὶ τὴν ἐφανατίζαν ὄχι μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν, ἀλλὰ πάντοτε καὶ παντοῦ καὶ εἰς κάθε περίστασιν.

Ἡ ἀοιδίμος Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου, ἡ ὁποῖα ἦτο ἀνεξάντλητος εἰς ἀφηγήσεις τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐγνώριζε τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὅπως δὲν τὴν γνωρίζουν σήμερον οὔτε αὐτοὶ οἱ διπλωμάται μας. Ἡ Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου ὑπῆρξεν ἡ κ. Roland τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν. Ἦτο ὁ πυρρὴν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἦτο ἡ ψυχὴ αὐτῆς καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἐπαναστάτης τῶν χρόνων ἐκείνων, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ὑπετάχθη εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ὑπερόχου καὶ μεγαλοφυοῦς αὐτῆς γυναικός.

Ἀλλὰ τότε τὰ ἀναγνώσματα τῶν κυριῶν δὲν εἶχαν τίποτε τὸ κοινόν μετὰ τὰ σημερινά. Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἱστορία τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης ἰδοῦ ἡ βιβλιθήκη ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνεπτύσσοντο τὰ πνεύματα καὶ ἐμορφώνοντο αἱ πολιτικαὶ ἰδέαι τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Καὶ ἰδοῦ πῶς τότε μετὰ τὴν ἀσυγκρίτως κατωτέραν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ, ἡ πολιτικὴ εὐπρέπεια ἦτο ἀνωτέρα τῆς σημερινῆς καὶ ἡ πολιτικὴ ζωὴ πλέον εἰλικρινῆς καὶ πατριωτικὴ καὶ ἀδολογὸς ἀπὸ σήμερον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΡΙΑΣ ΘΕΑΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΙΑΣ

Θεανὸ πρὸς Νικοστράτην, χαιρεῖν.

Ἦκουσα νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὴν τρέλλαν τοῦ ἀνδρός σου καὶ τὴν ἰδικὴν σου. Ἐκεῖνος ἔχει ἐρωμένην καὶ σὺ τὸν ζηλεύεις. Ἐγὼ λοιπόν, ὦ φίλη, ἐγνώρισα πολλοὺς ἀνδρας, οἵτινες ἔπασχον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτῆν. Γοητευμένοι, φαίνεται, ἀπὸ τὰς γυναικῆς αὐτάς, γίνονται σκλάβοι των καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀνισταθοῦν εἰς τὴν γοητείαν των. Σὺ ἔχασες τὸ θάρρος σου, βασανίζεσαι καὶ συνομοτεῖς κατὰ ἐναντίον τοῦ συζύγου σου. Δι' ἐσέ, ὦ φίλη, ἡ ἀρετὴ ἐν τῷ γάμῳ ἔγκειται ὄχι εἰς κατασκοπεῖαν τοῦ συζύγου σου, ἀλλ' εἰς συγκατάβασιν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἡ συγκατάβασιν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃς τὴν πλάνην του. Ἐὰν συχναῖ παρὰ τῆ ἑταίρα, αὕτη εἶναι δι' ἡδονῆν, ἐνῶ ἡ σύζυγος εἶναι διὰ τὴν ἀλληλοβοήθειαν, ἡ ὁποῖα συνίσταται ὄχι εἰς ἀνταπόδοσιν κακῶν πράξεων ἀντὶ κακῶν, ἀλλ' οὔτε εἰς ἀνταπόδοσιν τρέλλας ἀντὶ τρέλλας. Τὰ λάθη αὐτά, φίλη, ἡ γκρύνια τὰ ἐρεθίζει εἰς ὕψιστον βαθμὸν, ἐνῶ ἡ σιωπὴ τὰ ἡσυχάζει καὶ καταπραῖνει. Ὅπως ἡ φωτιά, σβύνονται καὶ αὐτὰ ἀπομονούμενα. Ἐὰν μέμψῃς τὸν ἀνδρα σου δι' ὅτι, ἡθέλησε νὰ σοῦ κρύψῃ, τὸν ἀναγκάζεις νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ πάθη του καὶ τότε θὰ σὲ προδίδει ἀπροκαλύπτως. Ἐνόησε λοιπόν ὅτι ἐπισκέπτεται τὴν ἑταίρην δι' ἀπλῆν διασκεδάσιν, ἐνῶ μαζῆ σου ζῆ καὶ θὰ ζῆσῃ πάντοτε ζῶν κοινὴν καὶ σὲ ἀγαπᾷ μετὰ λογικὴν, ἐνῶ ἐκείνην ἀγαπᾷ μετὰ πάθος. Ἡ ἰδικὴ τῆς ἐπιρροὴ εἶναι ἐφήμερος, διότι τὸ πάθος διαδέχεται ταχέως ὁ κόρος καὶ ἡ ψυχρότης. Σύζυγος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἐντελῶς ἔκδοτος, συνέρχεται ταχέως. Διότι ὑπάρχει τίποτε ματαιότερον ἀπὸ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον γεννᾷ ἡ ἀδικία; Ὁ σύζυγός σου θὰ ἐνόησῃ ὅτι ἀδικεῖ τὴν τιμὴν του, ἀφοῦ οὐδεὶς φρόνιμος ἀνθρώπος ἐπιμένει εἰς ἐκουσίαν τρέλλαν. Ἀναγνωρίζων λοιπόν τὰ δικαιώματά σου καὶ σκεπτόμενος τὸν ἴδιον ἐξευτελισμὸν, θὰ σὲ ἐνόησῃ καὶ θὰ μετανόησῃ, μὴ ὑποφέρων τὴν κατακραυγὴν τῆς κοινῆς γνώμης. Ζῆσε λοιπόν, ὦ φίλη, χωρὶς νὰ παλαίῃς καὶ νὰ ζητῆς δικαιοσύνην ἀπὸ τὰς ἑταίρας, διακρινόμενη διὰ τὰς προσπαθείας ὑπὲρ τοῦ συζύγου σου, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ οἴκου σου, διὰ τὰς καλὰς σχέσεις σου, διὰ τὴν πρὸς τὰ παιδιὰ σου στοργήν. Μὴ γίνεσαι ἀντίπαλος τῆς ἑταίρας, διότι ἡ ἄμιλλα μόνον μετ' ἀνθρώπων ἐναρέτων ἐπιτρέπεται.

Τοιαύτη ἄμιλλα θὰ σὲ διαθέσῃ εὐνοϊκῶς εἰς τὴν συμφιλίωσιν, διότι τὰ καλὰ ἦθη μᾶς κάμουν ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας, ὦ φίλη, καὶ ἡ ὑπόληψις εἶναι ἔργον τῆς τιμῆς καὶ μόνης. Διὰ νὰ δύναται ἡ γυναῖκα νὰ ἐπιβάλλεται κάπως εἰς τὸν ἀνδρα, πρέπει νὰ τὸν τιμᾷ μᾶλλον, πρὸς τὸν ὑποβλέπῃ ὡς ἐχθρόν. Ὅσον περισσότερον ὁ ἀνδρας σου θὰ τιμᾶται ἀπὸ σέ, τόσον θὰ ἐρυθριᾷ δι' ἑαυτόν καὶ θὰ θέλῃ νὰ συμφιλιωθῇ μαζῆ σου, καὶ τόσον θὰ σὲ ἀγαπᾷ, ἀναγνωρίζων τὰς πρὸς σὲ ἀδικίας του καὶ τὴν φρόνησιν τῆς ζωῆς σου καὶ ἀναμετρῶν τὴν δύναμιν τῆς πρὸς αὐτόν στοργῆς σου.

Ὅπως οἱ πόνοι τοῦ σώματος κάμουν γλυκυτέραν τὴν θερμότητα, οὕτω καὶ τὰς διαφορὰς τῶν φίλων διαδέχονται εἰλικρινέστερα συμφιλιώσεις. Ἀντίταξε λοιπόν τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις εἰς τὰ πάθη τοῦ συζύγου σου. Ἄν τὸ τρελλὸν πάθος τοῦ σὲ κάμῃ νὰ παραφερθῆς ἀπὸ τὴν λύπην, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἀξιοπροσπεῖας τοῦ σὲ κάμῃ νὰ χάσῃς τὴν ἰδικὴν σου, καὶ ἡ οἰκονομικὴ σπατάλη τοῦ σὲ κάμῃ ἐπίσης σπάταλον τότε θὰ φανῆ ὅτι καὶ σὺ ἐξέπεσες ὡς αὐτός καὶ θὰ εἶσαι ἀξιοκατάκριτος ὅσον καὶ ἐκεῖνος. Καὶ ἐὰν, χωριζομένη αὐτοῦ, λάβῃς ἄλλον ἀνδρα, παρόμοιον μετὰ τὸν πρῶτον καὶ τρίτον ὅμοιον τοῦ δευτέρου! Διότι διὰ νέαν γυναῖκα ἡ χρεῖα εἶναι τι ἀνυπόφορον. Ἐκτός ἐὰν θὰ ζῆσῃς μόνη, χωριζομένη ἀπὸ τὸν ἀνδρα σου. Ἀλλὰ τότε θὰ χάσῃς καὶ σπῆτι καὶ σύζυγον καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃς ἀμέσως πῶσον ἡ ζωὴ ὑπὸ τοιούτους ὄρους εἶναι δυσάρεστος.

Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῆς τὴν ἑταίρην. Θὰ σὲ ἀποφύγῃ διὰ τὴν ἀσφάλειάν της, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐκδικηθῆς, μίξ γυναῖκα σεμνὴ εἶναι ἀδεξία εἰς τοιαύτην πάλην. Ἀλλ' εἶναι ἄρα ὥραϊον νὰ ἀγωνίζεταί τις καθ' ἐκάστην διὰ τὸν σύζυγον; Καὶ τί θὰ κερδίσῃ, ἀφοῦ αἱ φιλονεικίαι καὶ αἱ ὕβρεις οὔτε τὴν διαφθορὰν περιορίζουν, οὔτε τὴν ἐχθρότητα παύουν. Ἀλλὰ θὰ συνομώσῃς ἐκδικησὶν ἐναντίον του; Ὅχι, φίλη. Ἡ τραγωδία μᾶς διδάσκει νὰ νικῶμεν τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δράματος τῆς ἐγγληματούσης Μηδείας. Μὴ ἐμμένεις λοιπόν καὶ μὴ ἐντροπᾶς εἰς τὴν λύπην, ὅπως δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζωμεν μετὰ τὸ χέρι πονοῦντας ὀφθαλμούς. Διότι ὑποφέρουσα μετὰ καρτερίαν τὴν λύπην σου, θὰ τὴν καταπραῖνης μόνη σου ταχέως.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ. Η ΒΕΝΕΤΙΑ

ΙΔ'.

Τὰ περιστέρια τῆς Βενετίας! Ἐχουν καὶ αὐτὰ τὴν ἱστορίαν των ἀνὰ μέσον τῶν αἰώνων τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς, ὅπως ἔχουν τὴν ἱστορίαν των ὅλα τὰ πράγματα τῆς μοναδικῆς αὐτῆς χώρας. Καὶ εἶναι ἡ ἱστορία δόξης καὶ μεγαλείου, εἶναι ἱστορία συνδεδεμένη μετὰ τὸν ἡρωισμόν καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν ναυτῶν της, ἡ ἱστορία τῶν περιστερῶν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, τὰ ὁποῖα συνεχίζουσι καὶ αὐτὰ μίαν φυλὴν ἡρωικῶν περιστερῶν, τῶν πρώτων Ἰσως ἐξ ὧων ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς ἀγγελιοφόροι πολεμικῶν εἰδήσεων.

Ἐνετικῆς καταγωγῆς οἱ ἀπώτατοι καὶ προαιώνιοι πρόγονοὶ των εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν στόλον τῆς Δημοκρατίας εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους κατὰ τῆς ὥρας νήσου της Μεσογείου πολιολίας του. Τὰ ὀβούζικα καὶ τὰ πυροβόλα, τὰ δολοφόνια καὶ ἀνδρα αὐτὰ ὅπλα, ἦσαν τότε ἀγνωστα εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἡρωικὴ Κρήτη δὲν ὑπετάχθη καὶ δὲν ἠττήθη ὡς αἱ ἄλλαι πόλεις καὶ τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὰς γενναίας ἐπιθέσεις τοῦ ναυμάχου αὐτοῦ λαοῦ. Εἰς τὸν ἡρωισμόν τοῦ πολιολικῆτος ἀντετάσσετο τοιοῦτος ἡρωισμὸς τῶν πολιολικῶν, ὥστε ὁ στόλος κατ' ἐπανάληψιν ἐπέστρεφεν ἄπρακτος διὰ νὰ ζη-

τήσῃ νέας ἐπικουρίας καὶ νέας ὁδηγίας ἀπὸ τὴν κυρίαρχον ἀρχήν.

Καὶ ὅσον ἡ Κρήτη δὲν ἐπιπτεν, ἡ Δημοκρατία δὲν εἶχεν εἰς χεῖρας τὰ κλειδιά τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡ κυριαρχία της εἰς τὴν Μεσόγειον διέτρεχε κίνδυνον. Ἀδιάφορον ἂν ἡ Ἑλλὰς ὀλόκληρος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐβενετοκρατεῖτο, ἐὰν τὸ Βυζάντιον ὑπετάσσετο καὶ ἐὰν τὸ Ἀδριατικὸν καὶ τὸ Αἰγαῖον ἦσαν κτήμα ἀναφαίρετον τῶν Βενετῶν ἀρχόντων. Ἡ Κρήτη ἀντέτασεν ἡρωικὴν ἀντίστασιν καὶ ἔμενεν ἀπόρητος καὶ ἀπροσπέλαστος εἰς ἀξιοπροσπεῖ καὶ ὑπερήφανον ἄμυναν.

Καὶ ἡ Βενετία μέσα εἰς τοὺς θριάμβους τῆς δόξης καὶ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ μεγαλείου ἔτρεφε τὴν ἀγωνίαν αὐτῆν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸ πείσμα δι' ἕνα μικρὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκούραζε καὶ τὴν ἐξήντλει εἰς θυσίας ἀγόνους. Καὶ ὁ Δόγης ἀπὸ τὸ φωτοπελεκημένον παλάτι του ἐξήταζε κάθε πρῶτὸν τὸν ὀρίζοντα καὶ ἔβλεπε μακρὰν εἰς τὴν σμαραγδοστρωμένην θάλασσαν καὶ εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν της, ὡς νὰ ἐξήτει ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἀγγέλιμα τῆς νίκης.

Πρῶτὸν καὶ βράδην ὁ Δόγης μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα ἐκούραζε κρητάρη ἄφθονον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν ὥραιαν ἐκκλησίαν ἐψάλλετο ἰδιαίτερος δέησις διὰ τὴν πτώσιν τῆς Κρήτης.

Ὁ κόσμος παρηκολούθει τὰς δεήσεις τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἐννοοῦσεν ὅμως τί ἐζητοῦσεν ὁ Δόγης ἀπὸ τὴν πλακώστρον πλατεῖαν, τὴν ὁποῖαν ἐννοοῦσε νὰ διατηρῆ πάντοτε κρηταροσπαρμένην ὡς ἀγρόν.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε στενοχωρίαν τῆς Δημοκρατίας, μετὰ τὴν αὐτὴν μανίαν τῆς μυστηριώδους καὶ ὡς συνηματικῆς ἱερουργίας τῶν παλαιῶν μυθικῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνος.

Ἐνα πρῶτὸν γενικὴ κωδωνοκρουσία ὅλων τῶν ναῶν τῆς Βενετίας ἐκάλει τὸν λαόν εἰς λιτανεῖας καὶ προσευχάς. Ὅλοι ἐζήτουν τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίας χαρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅλοι ἐφανατάσθησαν, ὅτι ὁ στόλος θὰ εἶχεν ἐπανεέλθει νικητής. Ἀλλ' ἡ Giudecca ἦτον ἡσυχος, χωρὶς κανέν πλοῖον, οὔτε πολεμικόν, οὔτε ναυτικόν νὰ ἔχη προσορμισθῆ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸν ἀπέραντον λιμῆνα της. Ὁ τηλεγράφος ἦτον ἀγνωστος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ διὰ ξηρᾶς συγκοινωνία δύσκολος, ὅλοι λοιπόν ἔμεναν εἰς ἀπορίαν καὶ ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου διὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Ὁ Δόγης, οἱ ἄρχοντες, οἱ procuratori ὅλοι εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ ναοῦ, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ὁποῖου πλῆθος περιστερῶν μετὰ κόκκινες ταινίες εἰς τὸν λαϊκὸν καὶ μετὰ μικρὰ χαρτάκια κρεμασμένα ἀπὸ αὐτὰς ἐπτερυγίζαν, ἔτρωγαν, ἐγοργούριζαν, εὐθυμα καὶ εὐχαριστημένα.

Ἦσαν αἱ πρῶτοι ἀγγελιοφόροι περιστερά, τὰς ὁποῖας οἱ Βενετοὶ εἶχαν γυμνάσει καὶ ἐξαπολύσει ἀπὸ τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν πτώσιν της. Ὑπὸ φόβου μήπως μία ἢ δύο ἀποπλανηθοῦν καὶ χαθοῦν, οἱ Βενετοὶ ἐγύμνασαν πολλὰς μαζὶ καὶ τὰς ἐξαπέστειλαν. Καὶ ἔρθασαν ὅλοι, χωρὶς νὰ λείψῃ μία, φέρουσι εἰς τὸν Δόγην τὸ ἀγγέλιμα αἱ

Κρήτη έπεσε» και εξηγοῦσαι συγχρόνως τὸ μυστήριον τῆς καθημερινῆς μεταβολῆς τῆς πλατείας εἰς ἀγρόν.

Ἀπὸ τότε τὰ περιστέρια ἐκεῖνα μετεβλήθησαν εἰς ἱερὰ πτηνά, δικαιούμενα νὰ φοῦν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, νὰ κτίζουν τὰς φωλεάς των, εἰς τὰς στέγας τῶν Procaraties νὰ περιγίρουν, νὰ παίζουν και νὰ ψάλλουν τὴν ἀγάπην των μέσα εἰς τὴν ὠραίαν πλατεῖαν και νὰ τρέφονται ἀπὸ τὸν δημόσιον θησαυρόν, ἀλλὰ και ἀπὸ δῶρα τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ τὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντά, τοὺς προσφέρουν εἰς κάθε ὥραν τῆς ἡμέρας κριθᾶρι και τροφήν.

Και ἀπὸ τότε αἱ διαδεχθεῖσαι αὐτὰ γενεαί, δὲν λαμβάνουν πλέον μέρος εἰς μάχας, δὲν ἐπιχειροῦν πλέον ταξείδια μνηρεῖνὰ ἀνὰ τὰς θαλάσσας και τοὺς πόντους, ἀλλ' ἤσυχα, εἰρηνικά και τρυφηλά και αὐτὰ ὅπως και οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων θαλασσομάχων, ἀρκοῦνται νὰ ψάλλουν τὸν ἔρωτα, νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ κάλλος των εἰς τὰς πλατείας και νὰ τσιμπῶσι τὴν τροφήν των ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἄβρα και τρυφερὰ χέρια τῶν Ἀγγλίδων και Ἀμερικανίδων περιηγητριῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΚΑΙ ΚΩΦΑΛΛΩΝ

Γ'.

Μαρία Heurtin

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρόμοιον θαῦμα μετὰ τῆς Ἐλένης Κέλλερ ἔγινε και εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸ Λάρνκνυ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας Heurtin νέας τυφλῆς και κωφάλλου, ἡ ὁποία σήμερον εἶνε δέκα ἐννέα ἐτῶν. Τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔγινε εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε περισσότερο ἀξιοπερίεργον ἀπὸ τὸ τῆς Ἀμερικῆς, διότι ἡ Λόρα Bridgman και ἡ Ἐλένη Κέλλερ ἤλθον εἰς τὸν κόσμον μετὰ ὅλας τὰς αἰσθήσεις τους. Ἡ Μαρία Heurtin, μόνη, εἶνε τυφλή και κωφάλλος ἐκ γεννητῆς. Εἰς αὐτὴν τὸ σκότος και ἡ σιωπὴ εἶνε ἀπολύτως αἰώνια.

Ἴδου τί διηγεῖται εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον του : Φυλακισμένη ζωὴ, ὁ κύριος Louis Arnould, ὁ ἀφωσιωμένος και διαπρεπὴς ἱστοριογράφος τῆς Μαρίας Heurtin :

«Κατὰ τὸ πρῶν τῆς 1ης Μαρτίου 1895, τρεῖς ταξιδιώται, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποπλανηθῆ τὴν προηγουμένην, περνῶντες τὸ πολύγωνον τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Πουατιέ, ἔφθασαν εἰς τὸ ὠραῖον κατὰσθημα τοῦ Larnay, τὸ ὁποῖον διευθύνουν αἱ «ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους». Ἦσαν ἕνας βαρελοποιὸς ἀπὸ τὸ Verton και ἡ θεία του, οἱ ὁποῖοι ἔσπρωχναν ἐμπρὸς τους ἕνα κοριτσάκι δέκα χρόνων, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωώδης φυσιογνωμία μαρτυροῦσε φύσιν ἀγρίαν· δὲν ὠμιλοῦσε και δὲν ἤκουε : ἦτο ἀπὸ τότε ὅπου ἐγεννήθη τυφλή και κωφάλλος.

«Μετὰ τὰ καστανὰ μάτια της, ἐκύτταζε πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε : ἦτο τυφλή. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ἦτο ἐναντίον της, διὰ νὰ τὴν καταδικάσῃ νὰ στερηθῆ κάθε συγκοινωνίας μετὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον».

Ἡ ζωὴ τῆς μικρῆς Μαρίας Heurtin εἰς ἡλικίαν δέκα

ἐτῶν ὁμοίαζε περισσότερο μετὰ τὴν ζωὴν ζῶντος παρὰ ἀνθρώπου. Ἐπειδὴ ἡ μόνη αἴσθησις ὅπου εἶχε ἦτο ἡ γεύσις, δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τροφήν της.

Κτυποῦσε μετὰ λύσαν μέσα εἰς τὸ πιχτό της, ὅταν αὐτὸ ἦτο ἄδειο. Μίαν ἡμέραν μία γειτόνισσα τῆς ἔβαλε γλυκὸ ἐπάνω εἰς τὸ ψωμί της· κατῶρθωσε τὴν ἐπομένην νὰ ἐπανέρη τὸν δρόμον ἕως εἰς τὸ σπίτι της, και ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μετὰ ἀναρρηκτοῦ φωνῆς ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα ἐνῶ ἐπερνοῦσε τὸ ψωμί της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα, διὰ νὰ τῆς δώσουν και πάλιν γλυκὸ. Ἡ ἀκόμη, εὔρισκε μέσον νὰ πάῃ ἕως εἰς τὸ βαρέλι τοῦ κρασιοῦ τοῦ πατέρα της και ν' ἀνοίξῃ τὴν κίνουλα διὰ νὰ πίνῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν της.

Εἶνε βεβαίως αὐταὶ πράξεις κάποιου νοημοσύνης, ἀλλὰ νοημοσύνης ὅπως διόλου ζῶντος, τὰς ὁποίας κάμουν και αὐτὰ διὰ νὰ ζητήσουν τὴν τροφήν των ἢ νὰ κλέψουν κάτι ὅπου τοὺς ἀρέσει. Ὅταν εὔρισκε ἀντίστασιν ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ μετὰ τέτοιες φωνές, ὥστε τὴν ἤκουαν ἀπὸ ὅλο τὸ τετράγωνον. Ὅχι μόνον δὲν ἔπαυσαν ὅταν ἤλθεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Larnay, ἀλλὰ και ἐδιπλασιάσθησαν. Ἐπειδὴ ὅ,τι ἤγχιζε εὔρισκεν ὅτι ἦτον ἀγαπητὸν και ξένον μετὰ ὅ,τι εἶχε συνηθίσει εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἐθύμωσε φοβερά, και ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε δύο μῆνας.

Ἐνα τοιοῦτον ὄν ἡ ἀδελφὴ Μαργαρίτα ἤρχισε μετὰ ἀποφασίαν κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ ἱατροῦ Howe νὰ διδάξῃ. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς ἀπλῆς αὐτῆς ἀδελφῆς ἦτο πολὺ πλέον δύσκολον διότι αἱ δύο Ἀμερικανίδες δὲν εἶχαν γεννηθῆ τυφλαὶ και κωφάλλοι, και διότι οἱ γονεῖς των ἦσαν πολὺ ἔξυπνοι και μορφωμένοι ἄνθρωποι. Ὑπῆρχε και εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἀταβισμός, ὁ ὁποῖος δὲν εὔρισκετο εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς γαλλίδος, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν. Τέλος ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν Ἀμερικανίδων ἤρχισεν εἰς ἡλικίαν ἐπτὰ ἐτῶν, ἐνῶ τῆς Ἐλένης Heurtin εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν.

Ἡ ἀδελφὴ Μαργαρίτα ἐγνώριζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιτύχῃ μεθοδικῶς, και μετὰ πεποίθησιν, και ἐζήτησε νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν νοημοσύνην τῆς μικρῆς, διότι ἦτο βεβαία ὅτι ἡ φυλακισμένη ἐκεῖνη ψυχὴ θὰ τὴν ἐνοοῦσε τέλος.

Ἦρχισε μετὰ τὰ ἀπλούστερα μέσα : ἐζήτησε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπάρχει ἕνα σημεῖον ἰδιαίτερον, μετὰ τὸ ὁποῖον σημειοῦμεν κάθε πρᾶγμα ὅπου μεταχειρίζομεθα.

«Βλέπουσα ὅτι ἡ Μαρία ἀγαποῦσε ἰδικιτέρως ἕνα μικρὸ μαχαίρι τῆς τσέπης, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει μαζὴ της ἀπὸ τὸ σπίτι της, τῆς τὸ ἐπῆρε. Ἐκεῖνη ἐθύμωσε. Τῆς τὸ ἔδωκε ὀπίσω διὰ μίαν στιγμήν και τῆς ἔβαλε τὰ χεῖρά της τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἕν νὰ κάπτῃ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶνε διὰ τοὺς τυφλοὺς και κωφάλλους τὸ σημεῖον τοῦ μαχαίριου, ἔπειτα τῆς τὸ ἐπῆρε πάλιν. Τὸ παιδί ἐθύμωσε, ἀλλὰ μόλις ἔμαθε νὰ κάμῃ μόνη της τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔμαθον, τῆς ἐπέστρεψεν ὀριστικῶς τὸ μαχαίρι. Τὸ πρῶτον βῆμα ἔγεινε, τὸ παιδί ἐνόησεν ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τοῦ σχήματος και τοῦ ἀντικειμένου.

Ἐπίσης ἔμαθον εἰς τὴν μικρὰν, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ μετὰ τὰ χεῖρά της τὸ σημεῖον τοῦ αὐγοῦ, διὰ νὰ τῆς δώσουν ἕνα

αὐγό, τοῦ πηρουνοῦ διὰ νὰ ἔχῃ ἕνα πηροῦνι κ.τ.λ. Ἐντὸς ὀλίγου μετεχειρίζετο ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος και τῆς ἐδίδον πάντοτε ὅ,τι ζητοῦσε. Ἐν τούτοις μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν μετὰ τὴν μικρὰν παρὰ διὰ τὰ πρᾶγματα, ἀλλὰ διὰ τὰς ιδιότητας τῶν πραγμάτων πῶς νὰ τὴν κάμουν νὰ τὰς ἐννοήσῃ ; Ἡ ἀδελφὴ Μαργαρίτα και αὐτὸ τὸ κατῶρθωσε διὰ τὰς συγκεκριμένους ιδιότητας τὰς ὁποίας εὐκόλως τὸ χεῖρ ἠμπορεῖ ν' ἀντιληφθῆ, καθὼς τὸ σχῆμα, τὸ βάρος, τὴν ἔκτασιν κτλ. ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν πτώχειαν, τὴν δυστυχίαν, τὴν νεότητά, τὸ γῆρας ; Πῶς νὰ κάμουν τὴν νέαν αὐτὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία μόλις ἐξυπνᾷ νὰ ἐννοήσῃ τὰς τρεῖς αὐτὰς μεγάλας ἐννοίας : τὴν πτώχειαν, τὸ γῆρας, τὸν θάνατον ;

Διὰ νὰ τῆς δώσουν τὴν ἰδέαν τῆς πτωχείας τὴν ἔκαμν νὰ ἐγγίσῃ μίαν πτωχὴν, ἡ ὁποία φοροῦσε κουρέλια και εἶχε εἰς τὴν πλάτην κρεμασμένο ἕνα βρόμικο σακκουῖλι, και κατ' ἀντίθεσιν ἕνα ἄλλο πρόσωπον καλά ντυμένο και στολισμένο μετὰ κοσμήματα και τὸ ὁποῖον εἶχε ὀλίγα χρήματα εἰς τὴν τσέπην του. Τότε τὸ παιδί ἐξάνεστη ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θέλει νὰ εἶνε πτωχὴ και ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε χρήματα και ἔδειξεν ὅλην τὴν ἀποστροφὴν της διὰ τοὺς ζητιάνους και τοὺς πτωχοὺς. Κατέβαλλον δὲ πολλοὺς κόπους διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσουν.

Ὅταν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸ γῆρας, αὐτὸ τῆς ἔκαμε τὴν φοβερωτέρην ἐντύπωσιν· μετεχειρίσθησαν δι' αὐτὸ μίαν γρηῃν κωφάλλον ὀγδοῆντα δύο ἐτῶν, ὀνομαζομένην Ὀνορίαν. Ἡ Μαρία τῆς ἤγγισε τὸ πρόσωπον, ἔψυσε τὰς ρυτίδας της και τὸ κυρτὸν σῶμά της και ἔκαμε τὴν σύγκρισιν μετὰ τὸ ἰδικόν της πρόσωπον και σῶμα. Ἡ ἀδελφὴ Μαργαρίτα τῆς εἶπε ὅτι και αὐτὴ μίαν ἡμέραν θὰ γηράσῃ και ὅτι θὰ ἔχῃ ρυτίδας ὅπως ἡ Ὀνορίνα. Ἡ ἐξέγερσις της ἦτο τρομερὰ, ἐφώναζεν ὅτι δὲν θέλει και ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ὅταν θὰ γηράσῃ δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰ καμπουριάζῃ.

Διὰ νὰ τῆς δώσουν τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου, τοὺς ἔχρησιν ὁ θάνατος μιᾶς ἀδελφῆς κωφάλλου, ὁ ὁποῖος συνέβη αἰφνιδίως : ἡ Μαρία τὴν ἀγαποῦσε πολὺ και ἐκεῖνη εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς πλέκῃ ἕνα ζεῦγος κάλτσες. Ἡ ἀδελφὴ Μαργαρίτα ὠμίλησε μετὰ γλυκύτητα διὰ τὸν θάνατον εἰς τὸ παιδίον λέγουσα ὅτι ἦτο πλαγιασμένη, ὅτι δὲν θὰ σηκωθῆ πλέον, ὅτι δὲν θὰ ἐργασθῆ πλέον : «Και τῆς κάλτσες μου, πότε θὰ τίς τελειώσῃ ; ἠρώτησεν ἡ μικρά. Τῆς ἐπρότειναν νὰ πλησιάσῃ τὴν νεκράν, ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν εὔρε ψυχρὰν ἐσυγκινήθη και τὴν ἐσύγκρινε πρὸς τὸν πάγον. Και ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι και αὐτὴ θὰ ἀπέθνησκε μίαν ἡμέραν ἤρχισε νὰ κλαίῃ και νὰ ὀργίζεται.

Εἶχε τὸ αἶσθημα τῆς εὐμορφίας και τῆς φιλαρεσκείας. Ὅταν ἐξήταζε καμίαν φίλην και τὴν εὔρισκε ὠραίαν και στολισμένην, ἠσθάνετο πραγματικὴν ἀπόλαυσιν. Ἡ φιλαρεσκεία της ἐφάνη μίαν ἡμέραν περισσότερο, ὅταν διὰ τῆς ἀφῆς ἀντελήφθη, ὅτι ὁ γαίκαξ μιᾶς ἄλλης μῆθητριᾶς ἦτο καλλίτερον σιδερωμένος ἀπὸ τὸν ἰδικόν της. Ἐθύμωσε και καταζάρωσε τὸν γαίκαξ τῆς ἄλλης.

Ἀφοῦ ἄπαξ ἡ Μαρία ἔμαθε τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ἀνα-

φέρονται εἰς κάθε ἀντικείμενον και εἰς κάθε ιδιότητα τοῦ ἀντικειμένου, εἰς κάθε ἰδέαν και κάθε πρᾶξιν και αἴσθημα ἠδύνατο νὰ συνομιλῆ περὶ ὅλων. Ὅταν θέλῃ ν' ἀκούσῃ πιάνει τὸ χεῖρ. τῆς ἀδελφῆς Μαργαρίτας και παρκαλοῦθε ὅλας τὰς κινήσεις ὅπου κάμνει ἐκεῖνη μετὰ τὰ δάκτυλά της, διὰ τὰς λέξεις τῆς συνομιλίας. Ὅταν θέλῃ νὰ ὁμιλήσῃ κάμνει αὐτὴ ἡ ἰδία τὰ σημεῖα μετὰ τὸ χεῖρ της. Και οὕτω διὰ τῆς μιμητικῆς γλώσσης συνεννοεῖται τελείως.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ ν' ἀποκτήσῃ τελείαν μόρφωσιν, διότι δὲν δύναται νὰ μεταβάλλουν τὰ σημεῖα τὸσες φορὲς ὅσες λέξεις ἔχουν ἀνάγκην. Ἐπρεπε ν' ἀποσυντεθοῦν αἱ λέξεις εἰς γράμματα και τότε μετὰ τὰ 24 αὐτὰ γράμματα ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ λέξεις και νὰ ἐκφράσῃ ὅλας τὰς ἰδέας και αἰσθήματά της. Ἐπειτα διὰ τῆς μεθόδου τῶν τυφλῶν και κωφάλλων τὴν ἔμαθον νὰ γράφῃ και οὕτω τὴν ἡμέραν ὅπου ἐγνώριζε νὰ γράφῃ και νὰ διαβάξῃ, ἤρχισε ν' ἀποκτᾷ πληθὸς νέων γνώσεων.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις εἶνε ἡ μεγαλειότερα της διασκεδάσις, ἔχει ὅμως και ἄλλας. Διασκεδάζει παιζούσα ντόμινο μετὰ τὴν ἀδελφὴν Μαργαρίταν. Μεταχειρίζεται τὴν γραφομηχανὴν και ἔμαθε ἀκόμη νὰ γράφῃ ὅπως ὅλοι κοινῶς γράφομεν, ἐπάνω εἰς τὸν μαυροπίνακα. Τὰ ταξείδια τὴν διασκεδάζουν πολὺ, ἕνεκα τῶν διαφόρων αἰσθημάτων ὅπου αἰσθάνεται εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν σιδηρόδρομον.... Ἀγαπᾷ νὰ πηγαίῃ μετὰ τὸ αὐτοκίνητον ὅπου τὸν δρόμον εὔρισκε «πολὺ ταχὺ και πολὺ εὐχάριστον». Και οὕτω ἡ φυλακισμένη αὐτὴ ψυχὴ εἶνε σήμερον ἐλευθέρη, και κοινωνεῖ, μετὰ τὸν κόσμον, ὅπως κάθε ἄρτιος ἄνθρωπος.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Τὸ γραφεῖον ἐπωλήθη, τὸ ἀντίτιμόν του ὡς και μέρος τῆς ἄλλης κληρονομίας τῆς Σόνιας ἐξωδεύθη διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του ὁ Ἀλέκος Δῆμος εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε μεταβῆ μετὰ τὴν Σόνια και μετὰ τὴν μητέρα της, ἀλλ' ὁ γάμος του δὲν ἔγινεν.

Και εἰς μὲν τὰς δύο γυναῖκας ἔλεγεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ πρῶτα τὸ στάδιόν του ὅπου θὰ ἦτο δυνατὸν τοῦτο, και ἔπειτα νὰ κάμῃ τὸν γάμον του. Πραγματικῶς ὅμως μετὰ τὰς ἀναβολὰς αὐτὰς ἤθελε νὰ κερδίξῃ καιρὸν, και νὰ ἐπιδώξῃ μέλλον ἀνετώτερον μετὰ κενὸν γάμον πλούσιον, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ φιλοδόξα σχέδιά του.

Ἐφυγε λοιπὸν διὰ τὰς Ἀθήνας, ἐφωδιασμένος μετὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωκεν ἡ πενθερὰ του, μετὰ ὠραία κοστούμια και μετὰ συστατικὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν δώσει διάφοροι Ἕλληνας ἐκ τῶν ἰσχυρότων ἐκεῖ, τοὺς ὁποῖους εἶχε κατορθώσει νὰ γνωρίσῃ. Και ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ εὔρῃ τὴν πλούσιαν νύμφην, ποῦ εἶχεν ὀνειροπολήσει εἰς τὴν κόρην ἐνός Ἀθηναίου μεγαλοκτηματίου, τοῦ κύρου Σταύρου τοῦ Μηνᾶ, ὅπως ἦτο

γνωστός ο πατέρας της εις ἕλην τὴν Πλάκην, πρὶν ἀκόμη ἀποκτήσῃ τὰ ἑκατομύριά του.

Ἡ Ἑλένη Μηνᾶ δὲν ἦτον ὠραία, ἦτον ὁμῶς νόστιμη, ἔξυπνη καὶ πολὺ μορφωμένη. Ἐπειδὴ πολὺ μικρὰ εἶχε χάσει τὴν μητέρα της, ὁ πατέρας της τὴν ἔκλεισε μαζὶ μετὰ τὴν μικροτέραν ἀδελφὴν της εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν, διὰ νὰ ἀνατραφοῦν, ὡς ἔλεγεν, εὐρωπαϊκὰ καὶ νὰ μάθουν γαλλικὰ καὶ πιάνο.

Ὁ γέρον Μηνᾶς ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν του εἶχεν ὀρισμένους ἰδέας. Τοὺς υἱοὺς του δὲν τοὺς ἤθελεν ἐπιστήμονας. Δόξα τῷ Θεῷ εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κυνηγοῦν τὸ δίδραχμον ὡς γιατροὶ καὶ δικηγόροι, ἔλεγε. Νὰ ἐμάνθαναν γράμματα, ὅσα τοὺς ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ πολιτευθοῦν. Τοὺς ἤθελε δημοτικούς συμβούλους, βουλευτὰς καὶ ὁ Θεὸς εἶχε καὶ δι' ἁνώτερα.

Τὰ κορίτσιά του δὲν ἤθελε νὰ γίνουν δασκάλαι, ἀλλ' οὔτε νὰ σπουδάσουν εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Τὴν γλῶσσά του ὁ καθένας τὴν ξέρει ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἄμα μάθῃ καὶ νὰ τὴν γράφῃ χωρὶς λάθη, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Ἐνῶ τὰ γαλλικὰ! ὦ! αὐτὰ τὰ γαλλικὰ τοῦ εἶχαν βγάλει τὴν ψυχὴν. Πόσα θὰ εἶχε κερδίσει ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ποῦ εἶχεν εὔρει εἰς τὰ διάφορα οἰκόπεδά του, ἂν πρὶν νὰ τοῦ τὰ ἀνακαλύψῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, αὐτὸς εἶχε γλῶσσα νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοὺς ξένους. Ἐπειτα τώρα ὅπου εἶχε πλουτίσει, ἤμποροῦσε καὶ δημάρχου κάλπην νὰ ἐκθέσῃ καὶ μετὰ τὸν μέγαν

κόσμον νὰ σχετισθῇ, ἂν εἶχε γαλλικὰ.

Τὰ παιδιά του λοιπὸν ἔπρεπε νὰ μάθουν γαλλικὰ, ἀφοῦ αὐτὰ ἦσαν τὸ κυριώτερον γνώριμα τῆς καλῆς κοινωνίας. Γαλλικὰ καὶ πιάνο θὰ εἶπῃ ἀνθρωπισμός, πολιτισμός, ἀρχοντιά, ἔλεγεν ὁ κύρ Σταυράκης, ὅταν ὠμίλει μετὰ ἕνα Πλακιώτην παλαιὸν του φίλον καὶ σύντροφον. Τί βγαίνει νὰ εἶσαι πλούσιος, νὰ ἔχῃς χρήματα, καὶ νὰ μὴν βουδῶς, ὅταν βρεθῆς μετὰ ἀνθρώπους πολιτισμένους. Ἡ κόρες του λοιπὸν διὰ νὰ πάρουν ἀνδρας καλῆς τάξεως ἔπρεπε νὰ μάθουν γαλλικὰ καὶ πιάνο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μηνᾶς ἠγάπα καὶ τὴν οικονομίαν, ἐπεθύμει ἡ κόρες του νὰ γίνουν καὶ καλὲς νοικοκυρές. Ἡ καλογρήδες τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο καὶ ὁ κύριος Σταυράκης Μηνᾶς, ὡς ὠνομάζετο, ἀφ' οὗτου εἶχε πλουτίσει, ἄφησε τὰ κορίτσιά του, κλεισμένα ἐξ ἔτη εἰς τὸ Καθολικὸν σχολεῖον.

Ἦτο καλοκαίρι, ὅταν ὁ Ἀλέκος Δῆμος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Αἱ Ἀθηναὶ ἐρημωμένοι ἀπὸ τὸν καλὸν κόσμον, πλέουσαι μέσσα εἰς σύννεφα σκόνης, ψηνόμεναι ὑπὸ ἥλιον τροπικόν, κάθε ἄλλο παρὰ διαμονὴν εὐχάριστος ἦσαν διὰ τὸν νέον, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει ἕως τότε εἰς δύο ὠραίας πόλεις εἰς τὴν Ὀδησσὸν καὶ τὸ Παρίσι.

Ἐπειτα ὁ Ἀλέκος Δῆμος δὲν ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε διότι ἠγάπα τὸν ὠραῖόν των οὐρανόν, οὔτε διότι ἐπεθύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ὠραῖα καὶ δοξασιμὰ των μνημεῖα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο δι' αὐτὸν ὠραῖος παντοῦ ὅπου ἤμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ πλούσιον μέλλον, καὶ ἡ χώρα ἔνδοξος καὶ

Παρατηρήσατε αὐτοὺς τοὺς δύο! ἐφώναξεν ὁ ἐκ Γεθσημανῆς Ἀμῶς, ὅστις ἦτο εἰς τὴν συνάθροισιν ἐπίσης, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Μαλαχίαν: Ἴδου ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν δημηγορίαν σου!

Καὶ τί σκέπτεσαι σὺ περὶ τοῦ διαθήματος αὐτοῦ τοῦ Ναζωραίου νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του; εἶπεν ἄλλος ἐκ τοῦ ὄχλου.

Δὲν γνωρίζω τὰς βουλὰς αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἀμῶς. Ἐν μόνον γνωρίζω καλῶς, ὅτι τὰ ἔργα τὰ ὅποια ἕως τώρα μὰς ἔδειξεν εἶνε θεῖα, ὑπεράνθρωπα, ὡς τὰ βλέπετε καὶ σεῖς, οἱ κραυγάζοντες. Τοῦτο μὲ ἀρκεῖ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐσὺ δὲν εἶσαι δύσκολος· καλόγνωμος ἀνθρωπάκος, ἐφώναξε τρίτος μετὰ σκωπτικὸν γέλωτα.

Παρῆλθεν ἡ νύκτα αὐτή, ἐφάνη τὸ φῶς τῆς τετάρτης ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἡμέρας, εὐρὸν τὴν Μαρίαν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Αἶφνης ἀκούονται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον φωνὰν διάφορα καὶ τὰ βήματα τῆς Μάρθας ζωηρά, ὅχι ὅπως εἰς τὰς τρεῖς παρελθούσας ἡμέρας, κατευθυνόμενα πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ θανόντος. Εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ καὶ βάλλουσα μετὰ ὑψηλῆς στοργῆς τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς ἐρυθροκαστανῆς μεταξίνης πλουσίας κόμης τῆς ἀδελφῆς της λέγει:

Μαρία, ἐγέρθητι· ὁ Ἀβραάμ ἔφερε μίαν γαροποιῶν εἶδησιν: ὁ Διδάσκαλος ἔρχεται· καὶ ὁ Ἐνὼχ προσέειπεν τὸν εἶδεν. Ἐφάνη μετὰ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἱερουσόλῃμ, ἐρχόμενος πρὸς τὴν Βηθανίαν. Ἐγέρθητι γρήγορα, νὰ υπάγωμεν εἰς προὔπαντήσιν του.

Ἠκούσθησαν τότε λυγμοὶ συνοδεύοντες τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας· δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, διὰ τῆς δεξιᾶς της ἔκαμε μόνον σημεῖον: πήγαίε σὺ ὑψώουσα τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀρνήσεως. Ὅχι, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι. Εἶνε ἀργὰ πλέον.

Ἡ Μάρθα δὲν ἐπερίμενε νὰ ἀκούσῃ περισσώτερον· ἔφυγε βιαστικῶς εἰς προὔπαντήσιν τοῦ Διδασκάλου. Ἡ Μαρία ἔμεινεν ἄδωρο-

μεγάλῃ, παντοῦ ὅπου ὁ ἴδιος ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ μέγας καὶ ἔνδοξος.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Εἰένων, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε μείνει, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπου ἀντίκρισεν ἦτο ὁ Παρθενών, ὁ ὁποῖος ἔπλεε μέσσα εἰς μίαν ἀποθέωσιν χρυσοκοκκίνων φλογῶν. Τὸ θέαμα τὸν ἔτερψεν, ἀλλὰ δὲν τὸν συνεκίνησε. Καὶ δὲν ἔχασεν οὔτε στιγμήν εἰς αἰσθηματικὰς ἐκστάσεις, ὅπως ὠνομάζεε κάθε θυμασμὸν καὶ κάθε προσήλωσιν εἰς οἰονδήπτε ὠραῖον πρᾶγμα.

Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸν ἀπησχόλει τὴν στιγμὴν αὐτὴν πολὺ δυσαρέστως ἦτο ἡ ἐρημωσις τοῦ ξενοδοχείου του, ἡ ζέστη καὶ ἡ σκόνη. Ὁ Ἀλέκος Δῆμος εἶχε κανονίσει τὸ πρόγραμμα του καὶ δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ χάνουν καιρόν. Ἄλλως τε καὶ τὰ μέσα δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ περιμένῃ.

Ἐζήτησε λοιπὸν πληροφορίας περὶ τῶν θερινῶν κέντρων· καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἀνέφερε τὰ δύο Φάληρα, τὴν Κηρισσίαν καὶ τὰ διάφορα θερμὰ λουτρά τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως τοῦ συνέστησε τὴν Αἰδηψόν, μετὰ τὴν ἑξοχίαν ἀπὸ τὰ ποσειδά, τὰ ὅποια εἶχεν ἐξασφαλίσῃ διὰ κάθε ξένον, τὸν ὅποιον θὰ ἔστειλιν εἰς τὸ ἐκεῖ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Ἀλέκος Δῆμος ἐσκέπτετο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ποῦ ἦτο προτιμώτερον νὰ περάσῃ τὸν μῆνα τῆς μεγάλης ζέστης. Εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν Κηρισσίαν ἢ εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ; Ἐνὰ ζεῦγος γερόντων, οἱ ὅποιοι ἔτρωγαν εἰς ἕνα τραπέζακι πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του, τοῦ ἐ-

μένῃ. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴν υπάγῃ, ὅπως καὶ ἡ ἀδελφὴ της, καὶ τότε οἱ ἄλλοι, ἅμα ἤκουσαν, ὅτι ὁ νέος Ραββὶ προσήγγιζεν εἰς τὸ μέρος· αὐτὴ ἦτις ἔδειξε πάντοτε τὸσον σεβασμὸν καὶ πίστιν πρὸς τοὺς λόγους του; ἦτο ἐνδεῖξις παραπνοῦ. διότι ὁ Διδάσκαλος δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ. ὅταν ἔστειλαν πρὸς αὐτόν, ζητοῦσαι τὸ ἔλεός του διὰ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν; ἠπίστει ἄρα γέ τώρα πλέον καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν θαυματουργὸν του δύναμιν;

Γοργῶ τῷ βήματι ἐσπευδὲν ἡ Μάρθα. Ἀπήντησε τὸν Διδάσκαλον εἰς τὸν δρόμον, ἠμίσειαν ὠραν μακρὰν τοῦ οἴκου της. Ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὸν ἀπὸ μακρὰν, ἀνελύθη εἰς θερμὰ δάκρυα, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως: Ἐὰν ἦσο ἐδῶ, δὲν θὰ ἀπέθνησκε. Καὶ ἡ πίστις της ὁμῶς μένει σταθερὰ πρὸς τὸν Διδάσκαλον. Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι, ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεόν, δώσει σοι ὁ Θεός· λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ἐπιναλαμβάνων τὰς λέξεις, αἱ μετεχειρίσθη, ἰδοῦσα αὐτόν.

Εἶχε παρέλθει μία ὥρα σχεδὸν ἀπ' οὗτου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θανόντος, εἰδοποιῶσα τὴν ἀδελφὴν της περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ραββί, ὅτε καὶ πάλιν ἐφάνη ἐν αὐτῷ, ἀσθμαίνουσα καὶ λέγουσα πρὸς τὴν ἰδίαν: Σπεῦσον, ὁ Διδάσκαλος ἦλθε καὶ κράζει σε· πρέπει νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ. Ἄνευ δευτέρου λόγου τὴν φορὰν αὐτὴν ἔρριψε τὸν πέπλον της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ Μαρία καὶ ἔφυγε ταχέως μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν καὶ ὅλοι οἱ τυχόντες ἐξ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν περὶ ἐν τῷ οἴκῳ των πρὸς παραμυθίαν των, ὡς ἤρχοντο καθ' ἑκάστην, κατὰ τὸ θρησκευτικὸν των ἔθιμον, ἀφείλοντες κατὰ καθῆκον νὰ ἐξακολουθῶσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν κώμην· ἔμεινε μετὰ τῶν μαθητῶν περιμένων αὐτὰς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀπήντησεν αὐτὸν ἡ Μάρθα τὸ πρῶτον.

Ὡς εἶδεν αὐτὸν καὶ ἡ Μαρία, ἔπεσε γονυκλινῆς πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἠκούσθη συντετριμμένη ἡ φωνὴ της καὶ γοερά, λέγουσα ἐπίσης, ὅτι ἂν ἤρχετο δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός της. Ἦσαν φλόγες οἱ λόγοι της, ἐξερχόμενοι τῶν χειλέων, τὰ ὅποια εἶχον κλεισθῇ

φάνησαν ἀνθρωποὶ πλούσιοι καὶ καθῶς πρέπει. Ἡ γραῖα κυρία ἐφοροῦσε μέγλα διακνάντια εἰς τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ὁ γέρον κύριος, ἐφάνετο νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ὑπηρέτου. Κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ Ἀλέκου Δῆμου, αὐτὰ ἦσαν χαρακτηριστικὰ ἀσφαλέστατα τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς τῶν δύο ἀγνώστων. Εἰς τὸ κηπιστήριον ἔπειτα ὅταν ὁ γέρον κύριος ἠθέλησε νὰ ἀνάψῃ τὸ ποῦρό του ὁ Ἀλέκος Δῆμος εὐρέθη ἀνάπτων καὶ τὸ ἰδικόν του. Τῷ ἔτεινε μετὰ πολλὴν εὐγένειαν τὸ ἀναμμένο σπῆρτό του πρὶν νὰ ἀνάψῃ ὁ ἴδιος καὶ τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ ἀνταλλαχθοῦν αἱ πρῶται φιλοφρονήσεις μεταξὺ των.

Ἡ γραῖα κυρία ἐπλησίασε τοὺς δύο ἀνδρας, βαρυνόμενη καὶ αὐτὴ τὴν μονότονον συντροφίαν τοῦ συζύγου της. Ὁ Ἀλέκος ἔσπευσε νὰ τὴν περιποιηθῇ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀνθρωποὶ ἦσαν σχεδὸν φίλοι.

Ἀφοῦ ὠμίλησαν διὰ τὴν σκόνην καὶ τὴν ζέστην, ἦλθεν ἡ σειρά καὶ τῶν ἐξοχικῶν κέντρων. Οἱ δύο γέροντες θὰ ἔφευγαν τὴν ἄλλην ἡμέραν διὰ τὴν Αἰδηψόν, ὅπου τὰ λουτρά ἦσαν θαυματουργὰ καὶ ἡ ζωὴ περισσότερον ἀπὸ εὐχάριστος. Ὅλοι αἱ οἰκογένειαι ποῦ ἐμποδίσθησαν τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν νὰ φύγουν διὰ τὸ Αἰξ καὶ τὸ Vichy ἦσαν εἰς τὴν Αἰδηψόν. Κάθε βράδυ οἱ νέοι ἐχόρευαν καὶ οἱ γέροντες ἐπαίζαν. Δύο τρεῖς γάμοι ἐψιθυρίζοντο ἀπὸ γνωριμίας συναφθείσας ἐκεῖ.

Ὁ Ἀλέκος Δῆμος, ὅταν μάλιστα ἤκουσεν ὅτι καὶ συνοικέσια ἐγίνοντο εἰς τὴν Αἰδηψόν, ἐπῆρξεν ἀμέσως τὴν ἀπό-

ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὀλοταλῶς: «Κύριε, εἰ ἦς ὡς, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός» λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, περιγράφων τὴν ἀριξίαν της.

Πρὸς τὸ Νότιον μέρος τῆς Βηθανίας, ὅχι μακρὰν τοῦ κεντρικοῦ δρόμου, εἰς ἕνα βράχον ἐξ ἀσβεστολίθου εὐρίσκειτο ὁ οἰκογενειακὸς τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας τάφος. Πρὸ δύο χρόνων ὁ Λάζαρος εἶχεν ἐπισκευάσει αὐτόν, ἐξωραίσας καὶ καταβαλὼν πολὺν κόπον ὁ ἴδιος, μετὰ σκαλισμάτων ἐπὶ τῶν λίθων καὶ στολισμῶν, ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ θρησκεία. Καὶ ἤνοιξεν ἡ θύρα αὐτοῦ διὰ πρώτην φορὰν, ὅπως δεχθῇ τὸν ἐξωραίσαντα αὐτὸν ἀρχιτέκτονα. Τὸ ὕλον οἰκοδόμημα ἐσκιάζετο ὑπὸ τῶν ἐλαιοδένδρων, τὰ ὅποια ἦσαν φυτευμένα περὶ τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἦτο φωτεινὴ, θαλπερά, προμηνύουσα τὸ ἔαρ ἐξ ἐκείνων, αἱ ὅποια ὑπενομιζοῦν τὴν ζωὴν, καὶ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ φέρουν λήθην διὰ τὸν θάνατον. Ὁ οὐρανὸς γλαυκός· ἡ ἀτμόσφαιρα ἀρρωματώδης, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν τοῦ Ζεφύρου πνοῆν.

Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον ἡ φήμη διεδόθη ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν κώμην, ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἦλθε καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ Λαζάρου· ὥστε πολλοὶ πρὸ τῆς ἀφίξεώς του εἶχον ἤδη συναχθῇ ἐκεῖ ἄλλοι ἐκ συμπαθείας, ἄλλοι ἐκ μίσους, καὶ πλείστοι ἐκ περιεργείας, ὑπὲρ τοὺς ἑκατόν. Ὁ Μαλαχίας εὐρίσκειτο ἐπὶ κεφαλῆς καὶ παρ' αὐτῷ ἡ Ἄγαρ. Ὁ Βαρούχ καὶ ἡ Ἀριέλλα μετὰ τῆς μητρὸς των Ραχὴλ ἐκ τῶν πρώτων ἐπίσης, ὡς καὶ ὁ ἐκ Γεθσημανῆς Ἀμῶς. Ὁ ἀρχαῖος Χελιάχ ἐξ Ἱερουσαλὴμ. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ θανόντος Ἀβραάμ, κλαίων πικρῶς. Ὁ νεαρὸς μαθητῆς Ἰωάννης καὶ ὁ γηραιὸς Πέτρος προεπορεύθησαν τῶν λοιπῶν συναδέλφων των, λέγοντες, ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἤρχετο μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ τῶν συλλουπομένων αὐτὰς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Τὴν ἐρώτησιν ὁμῶς αὐτὴν δὲν ἔκαμε μόνον ὁ σκώπτων Μαλαχίας, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ποῦ ἦτο; ποῦ ἦτο; Τὸ πρὸς αὐτὸν μίσος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ζηνίθ. Ὁ θάνατος δὲ τοῦ Λαζάρου, ἡ ἀρνησίς του τὸ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν θνήσκοντα φίλον. ἠρέθισε τὰ πνεύματα ὑπερέμετρος. Ἐνίσχυσε τοὺς ἐχθρούς του, ἐνέβαλε φόβον καὶ ἀμφιβολίαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ὀπαδῶν του. Ἐπωφελοῦμενοι τῆς περιστάσεως οἱ ἀσπόνδως μισοῦντες αὐτὸν συνεδρίασαν, ἀποφασίσαντες ὁμοφώνως νὰ τὸν ὑποδείξωσιν εἰς τὴν καθεστῶσαν ἀρχὴν καὶ τοὺς Σαναδρίνους ὡς δημαγωγόν, ὡς παραξίαν, ἔχοντα πολιτικούς σκοπούς, καὶ μὴ ἀποβλέποντα εἰς ἄλλο, ἢ εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς δυναστείας. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀποδείξεων, ἐκραυγάζαν συνεδριάζοντες· ἤθελε σώσει τὸν φίλον του ἂν εἶχε κάποιαν δύναμιν. Ἐκ συμφώνου ἀνεφέρθησαν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ κατήγγειλαν αὐτὸν ὡς ὑποπτον ἐπαναστάτην καὶ καθαιρετὴν τοῦ καθεστῶτος. Διὰ τοῦτο οἱ ὀλίγοι πιστοὶ του ἐκ τοῦ ὄχλου ἔσπευσαν νὰ ἐμποδίσωσιν τὴν ἀριξίαν του εἰς Ἱερουσαλὴμ, γνωρίζοντες εἰς αὐτὸν τὰ διατρέξαντα.

Ῥαββί, νῦν ἐξήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν υπάγεις ἐκεῖ;

Εἶνε πονηρὸς ἀνθρωπος, ἔλεγε μετὰ στενωροῖαν φωνὴν ὁ Μαλαχίας, δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν ἐπιτροπὴν του ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν του. Εἶχα δίκαιον ἢ ὄχι; ὅταν σὰς ἔλεγα, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ ἀνανδρὸς καὶ οὐτιδανὸς ἀγύρτης! Καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανε διὰ τρίτην φορὰν μετ' ἐμφάσεως τὴν τελευταίαν του φράσιν, εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου συνάθροισιν, ἰδοὺ ὁ Βαρούχ καὶ ἡ Ἀριέλλα σπεύδοντες εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ὕγιεις, εὐτυχεῖς, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν.

φασίν του. Θά ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, διὰ νὰ γράψω μίαν με-
λέτην διὰ τὰ ἑλληνικὰ λουτρὰ καὶ νὰ τὴν στείλω εἰς τὸ
«Figaro» εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ γέρον κύριος ἐφάνη συγκινηθεὶς. Εἶπθε ἀνταποκριτῆς
τοῦ «Figaro»; ἤρώτησε μὲ κάποιον σεβασμὸν.

Ἀνταποκριτῆς ὄχι. Συνεργάτης ναί. Ὁ διευθυντῆς του
εἶναι πολὺ φίλος μου καὶ ἐνὸς ἡμῶν εἰς τὸ Παρίσι ἐγράφα
ἐγὼ συνήθως τὰ χρονολογήματα τῆς Ρωσικῆς ζωῆς. Τώρα
παρεκλήθη νὰ γράφω χρονολογήματα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν
ζωήν.

Ὁ τίτλος, ὡς συνεργάτου τοῦ «Figaro» θὰ ἐθαυματουργεῖ
παντοῦ, ἐσκέφη ὁ Ἀλέκος Δῆμος, εὐθὺς ὅπου εἶδε τὴν με-
ταβολὴν τῆς στάσεως καὶ τῶν τρόπων τῶν δύο γερόντων.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοὺς ἀπεχαιρέτισεν, ἀπεσύρθη
εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδο-
χείου τὰς ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων διὰ τὴν Αἰδηψόν,
καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐφευγε μὲ τὸ πρω-
τον ἀτμόπλοιον διὰ τὴν θερρινὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστρέ-
φοντο ἡδὴ ὄλαι αἱ ἐλπίδες του.

Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τοὺς ὁ-
ποίους ἀπῆντησεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἦτο ὁ κ. Σταυράκης
Μηνᾶς μὲ τὴν κόρην του Ἑλένην. Ὁ γέρον Μηνᾶς ἐπήγαγε
κατ' ἔτος εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ διὰ θεραπείαν τῶν
ρευματισμῶν του. Ἐξαιρετικῶς δὲ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶχε
πάρει καὶ τὴν κόρην του, ἣ ὁποία εἶχε τελειώσει τὰ μαθή-
ματά της εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Καλογραϊῶν καὶ ἣ ὁποία ἀ-
ναμικῆ, ὡς ἦτον, εἶχεν ἀνάγκη ἀλλαγῆς ἀέρος καὶ δια-
σκεδάσεως.

Αἱ γνωριμίαι εἰς τὰ ταξείδια γίνονται εὐκολώτατα. Ὁ κ.
Μηνᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχεν ἐκλάβει τὸν Ἀλέκον Δῆμον ὡς
ξένον, διότι ἡ προφορὰ του ἦτο ἐντελῶς ξενικὴ καὶ τὸ ἰδιό-
τροπον ταξειδιωτικὴν κουστοῦμι του μᾶλλον ξενικὸν ἦτο.
Ὁ Ἀλέκος Δῆμος πάλιν ἐμυρίσθη ἀμέσως τὴν χρυσὴν εὐ-
γένειαν τοῦ κ. Μηνᾶ καὶ ἡ Ἑλένη τοῦ ἐφάνη ἀκριβῶς τὸ
χρυσὸν μέλλον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ εἶχεν ὄνειροπολήσει,
ἀφότου ὀριστικῶς ἀπεφάσισε νὰ ἀφήτῃ τὴν Σόνια.

Ἡ Ἑλένη ἦτο νέα, συμπαθητικὴ, νόστιμη, ἀβγαλτὴ ἐν-
τελῶς καὶ δειλὴ. Ὁ πατέρας της ἐφάνετο νὰ εἶναι ὑπε-
ρήφανος διὰ τὸ κορίτσι του, τὸ ὁποῖον δὲν ὠμοιάζεν οὔτε
αὐτόν, οὔτε τὴν γυναῖκά του. Σωστὴ εὐρωπαϊά! ἔλεγεν
εἰς τὸν φίλον καὶ παλαιὸν σύντροφόν του τὸν Πλακιάτην
καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του. Αὐτὲς ἡ Καλόγρηες τῆς ἐφράγ-
γεψαν, ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστι τῆς, ἔλεγεν ὑπερήφανος.
Ἐτρελλαίνετο δὲ κυριολεκτικῶς ὅταν τὴν ἤκουε νὰ μιλᾷ
γαλλικὰ μὲ τὴν ὠραίαν καὶ ἀρμονικὴν φωνὴν της.

Εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας λέξεις ὅπου ἀντήλλαξε μὲ τὸν
Ἀλέκον Δῆμον ὁ κ. Μηνᾶς ὠμίλησε διὰ τὴν κόρην του,
διὰ τὰς σπουδὰς της, διὰ τὰς γαλλικὰς ἐξετάσεις της εἰς
τὰς ὁποίας εἶχε θριαμβεύσει, διὰ τὸ μουσικὸν τάλαντόν της.
Ἡ Ἑλένη εἶχε κατέθει διὰ μίαν στιγμὴν κάτω καὶ ὁ πα-
τέρας της ὠφελήθη τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ πλέξῃ τὸ ἐγκώ-
μιόν της εἰς τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐντελῶς εὐρωπαϊός.
Ὅταν ἡ Ἑλένη ἐπέστρεψε πλησίον του, τῆς ἐπαρουσίασε
τὸν νέον.

Ὅμιλεῖ γαλλικὰ ὅταν Γάλλος τῆς εἶπε.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἰωάννα Sienkiewicz.—Ἐχομεν λοιπὸν μίαν ποιή-
τριαν ἐπὶ πλέον. Εἶνε πάντοτε εὐχάριστον νὰ συναντῶμεν
νέας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι γράφουν ὠραίους στίχους.

Ἡ δεσποινὴς Ἰωάννα Sienkiewicz, γράφει στίχους ἀρ-
μονικοτάτους μὲ εὐκολίαν καὶ αἴσθημα. Οἱ στίχοι της ἔ-
χουν μεγαλεῖον καὶ δύνανται.

Τραγουδεῖ τὴν φύσιν, καὶ τὴν τραγουδεῖ μὲ ὄλην της
τὴν ψυχὴν. Γελά εἰς τὰς ὠραίας ἐποχὰς καὶ μελαγχολεῖ
εἰς τὰς μελαγχολικὰς.

La terre va mourir dans sa beaute perdue;
Son soleil est venu la bercer un instant,
Et la terre a lancé, mourante, sous la nue
Toute son âme d'amoureuse dans un chant!

Ἡ γῆ πεθαίνει μὲ τὴν χαμένη ὠμορφιά της
Ὁ ἥλιός της ἤρθε νὰ τὴν νανουρίσῃ μιὰ στιγμὴ,
Καὶ ἡ γῆ ἔρριξε, μισοπεθαμένη, κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα
Ὅλη τὴν ψυχὴ της τῆς ἐρωτευμένης μέσα σ' ἓνα τραγούδι.

Αὐτὸ εἶνε μικρὸν δείγμα τῶν στίχων τῆς δος Ἰωάννας
Sienkiewicz.

Ἡ κυρία Jules Michelet.—Οἱ γάττοι. — Ἡ κυ-
ρία Michelet ἀγαποῦσε πολὺ τὰς γάττας, καὶ ἡ ἀγάπη
αὐτὴ μᾶς ἔδωκεν ἓνα βιβλίον της μετὰ θάνατον. Μία με-
γάλῃ ἀγάπῃ διὰ τὰ ζῷα αὐτὰ τὴν ἔφερεν εἰς ἐπικινδύνους
ὑπερβολὰς. Ὁ κύριος Monod, ὁ ἐκδότης τοῦ βιβλίου αὐτοῦ,
λέγει: «Οἱ φίλοι τῆς κυρίας Michelet δὲν δύ' αὐταὶ νὰ χω-
ρίσουν τὴν ἀνάμνησίν της, ἀπὸ τὴν τῶν γάττων μὲ τοὺς ὁ-
ποίους ἦτε πάντοτε περιτριγυρισμένη καὶ οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον
μέρος εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς της. Ποιὸς δὲν
ἐνθυμεῖται τὸν ὠραῖον Μαρτὲν μὲ τὴν ἔξυπνη φυσιογνωμία,
τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύθη ὅταν ἐγήρασε εἰς μίαν παλαιὰν ὑ-
πηρέτριαν εὐρισκομένην εἰς μίαν ἐπαρχίαν! Ἡ κυρία Mi-
chelet ἐπλήρωνε διὰ τὰ ἐξοδά του καὶ τοῦ ἔστελνε διά-
φορα γλυκίσματα, καὶ ὁ Μαρτὲν τῆς ἔδιδε τακτικὰ εἰδή-
σεις διὰ τὴν ὑγείαν του μὲ γράμματα, τὰ ὁποῖα ὑπέγραφε
μὲ τὸ νύχι του. Ποιὸς ἐπίσης δὲν ἐνθυμεῖται τὴν μελαγ-
χροινὴν Tontouquain, μιὰ ὠραία ἀγκορὰν μὲ μεγάλα
μάτια;» Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ὅσοι ἀγαποῦν
τῆς γάττες βεβαίως θὰ εὐρουν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βιβλίον
αὐτό.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κέικ μὲ ἀμύγδαλο.—1) 2 ποτήρι βούτυρο, 2 ποτήρια ζάχαρι, 2
ποτήρια ἀλεύρι, 5 αὐγά, 50 δράμια μύγδαλα, δύο πορτοκάλια καὶ
2 κουταλάκια μέκιν πάουντερ. Δουλεύετε τὸ βούτυρο μὲ τὴν ζά-
χαριν, ἔπειτα ρίχνετε τοὺς 4 κρόκους τῶν αὐγῶν καὶ τὸ ἓνα ὀλό-
κληρο καὶ τὰ ἀνακατεύετε καλά, εἰς ἄλλο μέρος κτυπάτε τὰ ἄσπρα
σὲ ἀφρό, ἔπειτα ρίχνετε τὸ ἀλεύρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρατᾶτε λιγάκι,
τὸ μύγδαλο, τὴν σκόνην, τὸ ζουμί ἀπὸ τὰ πορτοκάλια, λιγάκι ἀπὸ
τὸ ἔξω ξισμένον ἀπὸ τὸν τρύφτην καὶ τὰ δουλεύετε καλά ἅμα γί-
νουν ἓνα μίγμα, τότε ἀρχίζετε καὶ ρίχνετε τὸν ἀφρό ἀπὸ τὰ ἄσπρα
καὶ τὸ ἀλεύρι ὅπου ἔχετε κρατῆσαι λίγο, λίγο καὶ ἅμα τὸ ὅλον ἐ-
νωθῆ καλά, τότε ἔχετε μίαν φόρμα ἑτοιμὴ καὶ τὸ βάζετε μέσα καὶ
τὸ ψήνετε εἰς φούρνον ὄχι πολὺ πυρρὸν. Τὸ αὐτὸ κέικ ἂν τὸ περιγύ-
σετε μὲ σιρόπι ἀπὸ ζάχαρι καὶ κανιάκ ἔχετε ἓνα ὠραῖο σαβαρὲν τῆς
αιγιμῆς.